

ikke her være en Mågle til megen Misforstaaelse. Jeg har opfattet Forholdet saaledes, at dette dobbelte Ansvar fuldstændig falder sammen, at jo mere en Ministers Ansvar baade moralsk, politisk og juridisk var opfyldt, ligeoverfor Folkerepresentationen, i desto højere Grad skyldte sig han med det Samme sit Ansvar ligeoverfor Hans Majestæt Kongen. Et dette ikke rigtig frygtet, jeg for, at der deraf kan udvikle sig Forhold, som kunne være betænkelige for mange Henseender, men det er jeg overbevist om, at min Betragtning af denne Henseende er fuldstændig rigtig. Grundloven kender ikke til noget andet Forhold.

Ministerne for Kirke og Undervisningsvæsenet. Den sidste Yttring af den ærede Rigsdagsmand var mig ikke ganske klar; jeg forstaaer ikke, hvad han sigtede til, men det forekommer mig, at mine Udtalelser i denne Henseende have været meget klare. Det er en Selvfølge, at naar det siges, at den lovgivende Magt er hos Rigsdagen, den udøvende Magt hos Kongen og den dømmende Magt hos Domstolene, der det forskellige Attributioner, der høre til den ene og den anden af disse Autoriteter, og det er en Selvfølge, at en Minister under det Ansvar, der i det hele konstitutionelt paahviler ham, maa være forpligtet til at hævde saavel den ene som den anden af disse Attributioner for den, hvem de tilkomme. Dette er min Mening, og det var dette, jeg sigtede til, at naar Ordningen af det omtalte Institut hører hen under den udøvende Magt, som man siger er Kongens, er det en Selvfølge, at der ogsaa for Ministeret vil være Ansvar fra denne Side, hvis det ikke iagttages, hvad der i saa Henseende paahviler det. Det var kun dette, hvortil jeg sigtede, og jeg antager, at det til enhver Tid fra alle Sider maa erkendes for at være det rette Standpunkt. Med Hensyn til Baisenhuset skal jeg efter Alt, hvad der nu er talt derom, ikke gaa videre end til blot at bemærke, at naar den ærede Dødsfører yttede, at han troede om den tidligere Justitsminister, som traf Afgjørelsen i 1869, der jo fandt Sted uden nogenomhelst Medvirkning fra Rigsdagens Side og gif i en bestemt modsat Retning af, hvad der var fremkommet her i Thinget, at denne dog mente at befinde sig i Overensstemmelse med, hvad der ønskedes fra Rigsdagens Side, og at han vistnok kunde have været villig til, hvis han var vedbleven at staa i Forhold til Rigsdagen, at gaa ind paa Folkethingets Anskuelse, saa er dette jo en Antagelse og Formodning, som Virkeligheden har gjort det umuligt at sætte paa Prøve. Det er af den Slags Gaab, som henhøre til dem, hvoraf der altid er mange, og hvoraf der maaske for Diebliffet er en hel Masse, som vistnok vilde blive bittert stufede, naar der blive sætte paa en alvorlig Prøve. Men hvad der er afgjort, er det, at den Afgjørelse, som fandt Sted i 1869, var aldeles bestemt imod den

Anskuelse, som fra Folkethingets Side var gjort gjældende. Ugesaa bestemt vil jeg sige, at den Afgjørelse, som skete i 1872, nærmer sig meget mere til denne Anskuelse, og jeg vil sige til, at det for mit Bedømmende skete netop fordi jeg ønskede saa meget som muligt at være i Overensstemmelse med Finantsudvalget og Folkethinget. Det ligger jo dog overordentligt nær, at det i det Hele for en Minister maa være overmaade tiltalende i dette Forhold at være i Overensstemmelse med denne Del af Folkerepresentationen. Jeg tør paa staa, at det til alle Tider maa være kommet frem fra min Side i den lange Tid, hvori jeg har haft med denne Sag at gøre, at det har været min Bestræbelse at være imødekommende. Men jeg gjentager, at der for mig ikke var nogen anden Vej at gaa end den, der blev fulgt i Begyndelsen af forrige Aar, da Afgjørelsen blev truffen, thi, som jeg atter maa fremhæve, der er jo ikke Spørgsmaal om at træffe nogen ny Afgjørelse, da Afgjørelsen jo i alle sine væsentlige Bestanddele allerede er truffen.

Lund. Naar jeg begjærede Ordet, var det hverken for at tale om den lille Søster eller den store Broder, som den ærede Dødsfører hentydede til, men det var for at tale om en meget mindre Udgåve, som dog udøver i den Rreds, hvor den befinder sig, en meget gavnlig Indflydelse. Det er Forslaget om at give 300 Rd. yderligere Bidrag til Høstet Realkoler, som jeg vil udtale mig om. Skjøndt jeg vel ser, at Forslaget er tiltraadt, saavel af den ærede Minister, som af Udvalget, har jeg dog fundet det naturligt, da jeg saa ofte kender Forholdene og bor der paa Stedet, at fremkomme med en ganske kort Udtalelse i den Henseende. Jeg vil da sige, at det paa ingen Maade er for meget sagt, naar det i Ministerens Skrivelse hedder, at denne Skole indtager en god Plads blandt Landets Realkoler, den indtager ikke alene en god Plads, men endog en meget god Plads. Det har efter gjentagende Underøgelser vist sig, at den staaer meget høit, og den har derfor ogsaa modtaget Begunstigelser og Begæter, der ere saa store, som der tilvisse nogenstunde kan blive nogen Skole til. Det Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at Skolen har Betydning ikke alene for selve Stedet, men ogsaa for en vid Omkreds, navnlig i det nordvestlige Syl-land, idet der findes Elever i Skolen baade fra Mors og Sallingland, og jeg tror derfor, at man ogsaa i disse Egne med Fornøielse ser, at Folkethinget viser denne Skole sin Belvilje. Med disse Ord skal jeg anbefale Skolen til det høie Things Gunst.

Dinesen. Man vil se, at Forslaget til den ny Afgiftspost under Universitetet falder i 2 Dele eller i hvert Fald gaar i 2 Retninger. Den ene Retning gaar det ud paa, at Kommuni-